

Oponentský posudek na bakalářskou práci
Hořovice za 2. světové války
Kateřina Léblová

Využití různých narativních pramenů a metod orální historie při práci s pamětníky náleží v současnosti k velmi oblíbeným historiografickým tématům a je jen dobře, že ve stále větší míře pronikají rovněž do diplomových a bakalářských prací. Nápad využít vzpomínek jednoho z prarodičů na prožitek všedního dne na malém městě za druhé světové války v kombinaci s prameny pragmatické i vyprávěcí povahy a zasazením do obecného událostního rámce za pomoci recentní literatury pak považuji za výtečný. Taková kombinace přitom není vůbec snadná, nicméně lze předeslat, že K. Léblová se s ní vypořádala zcela se ctí.

Její Hořovice za druhé světové války mají tři roviny – obecnou (světovou, resp. československou), lokální (region, resp. město) a privátní (prožitek blízkého příbuzného). V úvodu autorka líčí své velmi pochopitelné a již naznačené důvody pro volbu příslušné problematiky, načež přechází ke vzniku Protektorátu a k příjezdu prvních německých vojáků do Hořovic. Následná kapitola je v první části přeci jen poněkud rozvláčná, dlouhé líčení dějin německé NSDAP je s ohledem na vybrané téma irelevantní, stačila by jedna až dvě věty. Naproti tomu informace o její zdejší buňce jsou již přínosné, včetně pozoruhodné skutečnosti, že v čele stanul Čech, ředitel komárovských železáren, který neváhal s vlastním poněmčením, původní české příjmení nevyjímaje. Od třetí kapitoly lze hovořit o jádru práce K. Léblové – věnuje se všednímu válečnému dni za války. Válka pochopitelně ovlivnila prakticky vše: školství a kulturu, sport, stravovací návyky, způsob obživy, lidé si museli zvykat na nepopulární a tvrdá německá nařízení. Smutný osud postihl židovské obyvatelstvo, autorčině pozornosti ale neunikl ani úděl zdejších zámeckých majitelů z rodu Hanau. Další rozsáhlá kapitola je věnována protiněmeckému odboji a partyzánským skupinám, které na Hořovicu působily – vzhledem k blízkosti rozsáhlých brdských lesů s jejich náročným terénem tu měly ideální podmínky pro rozvíjení své činnosti. Že ale ani mezi Hořovickými, drtivě českého, nikoli německého původu, nechyběli kolaboranti a udavači, je nasnadě. Veškeré vyprávění K. Léblové vrcholí v tom nejnapínavějším, v líčení událostí ze samého konce války, z květnových bojů za osvobození, ačkoli poté nechybějí ještě ani zmínky o válečných dozvucích, včetně poválečného odsunu německého obyvatelstva.

Styl K. Léblové je velmi čtivý, není stavěn přísně chronologicky a deskriptivně, má spád, dědečkově líčení, do textu vhodně dosazované, dodává událostem na plasticitě. Čtenářský zážitek neruší takřka žádné výraznější jazykové prohřešky, je vidět, že autorka si dala s redakcí práci (přehlédnuty byly jen drobnosti, mj. pár překlepů, např. s. 15 – „vzrost počet“). Poznámkový aparát je poctivý, lze vytknout snad jen to, že každá poznámka pod čarou by měla začínat velkým písmenem a končit tečkou (týká se citací pamětníka) a že při opakovaných citacích by stačilo uvést „tamtéž“. To jsou však naprosté marginálie. Závěr je výstižný, seznam literatury dostatečný a výběr studovaných pramenů také zaslouží pochvalu, u bakalářské práce je spíše nadstandardní.

Bakalářskou práci K. Léblové hodnotím jako **výbornou** a doporučuji ji k obhajobě.

V Plzni 10. května 2016

Doc. PhDr. Jan Kilián, Ph.D.